

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 7:

Forespørgsel til trafikministeren [om investeringerne i trafikprojekter, herunder tog m.v.]. Af Tommy Dinesen (SF) m.fl. (Forespørgslen anmeldt 8/10 97).

Anden næstformand (Henning Grove):

Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg Tingets samtykke dertil som givet. (Ophold). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:

8) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 8:

Forespørgsel til socialministeren [om sikring af den lovede pladsgaranti og en højere kvalitet i dagtilbudene].

Af Villy Søvnald (SF) og Jes Lunde (SF). (Forespørgslen anmeldt 8/10 97).

Anden næstformand (Henning Grove):

Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg Tingets samtykke dertil som givet. (Ophold). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:

9) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 9:

Forespørgsel til udenrigsministeren og miljø- og energiministerens [om fortolkningen af den reviderede miljøgaranti].

Af Keld Albrechtsen (EL) og Bent Hindrup Andersen (EL). (Forespørgslen anmeldt 8/10 97).

Anden næstformand (Henning Grove):

Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg Tingets samtykke dertil som givet. (Ophold). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:

10) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. 10:

Forespørgsel til arbejdsministeren og undervisningsministeren [om flaskehalsproblemerne inden for det offentlige arbejdsmarked].

Af Bruno Jerup (EL) og Jette Gottlieb (EL). (Forespørgslen anmeldt 8/10 97).

Anden næstformand (Henning Grove):

Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg Tingets samtykke dertil som givet. (Ophold). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:

11) Første behandling af lovforslag nr. L 28: Forslag til lov om boligopsparing.

Af boligministeren (Ole Løvig Simonsen). (Fremsat 21/10 97).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Jytte Wittrock (S):

Dette lovforslag er en del af den aftale mellem regeringen og Venstre og De Konservative, som er med til at sikre, at vi kan fastholde den gode økonomiske kurs, som regeringen har fastlagt.

Lovforslaget drejer sig om muligheden for, at der i 1998 kan indsættes op til 12.000 kr. på en boligopsparingskonto. Indskuddet skal bindes i mindst 3 år og kan højst stå i 10 år. Renterne af beløbet er skattefrie, og for at opnå skattefritagelsen af renterne skal beløbet anvendes til anskaffelse, forbedring eller udvidelse af en helårsbolig i Danmark.

Jeg skal på Socialdemokratiets vegne anbefale lovforslaget.

Jens Hald Madsen (V):

Dette lovforslag skal ses som en del af forliget af 10. oktober mellem Venstre og De Konservative og regeringen for at fremme opsparing, og vi kan sige, at Venstre er meget tilfreds med forliget om at fremme den private opsparing og mindske det private forbrug. Men for Venstre havde det jo nok været lige så vigtigt og måske endnu mere vigtigt at få mindsket det offentlige

forbrug og få nedbragt den offentlige gæld, som de kommende generationer desværre nu skal slås med.

Men det vigtigste i forliget er for Venstre, at den tvungne opsparing ikke længere er en bruttoskat, og at vi samtidig nu kan se, at Venstre og Det Konservative Folkeparti får den præmiering af frivillig privat opsparing, som vi har arbejdet for, og som er en af Venstres mærkesager.

I Venstre ønsker vi nemlig at motivere folk til at spare op, så de kan klare sig selv længst muligt. For lige så vel som Venstre ønsker, at det skal kunne betale sig at arbejde, ønsker Venstre naturligvis også, at det skal kunne betale sig at spare op og specielt til livsnødvendige behov som, i dette tilfælde, boliger.

I Venstre er vi ganske vist klar over, at dette forlig og denne boligopsparing kun gælder for 1998, men vi mener også, at det nok kommer til at passe meget godt, for så har vi jo haft et folketingsvalg, og så kan ordningen jo i 1999 gøres permanent af en kommende borgerlig-liberal regering.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Jeg forstår, at Venstre er interesseret i at nedbringe den offentlige gæld, og derfor vil jeg spørge, hvordan det så harmonerer med, at Venstre her foreslår en opsparingsform, som øger statens underskud i og med, at der mistes et skatteprovenu, og om Venstre kan erklære sig enig i, at hvis vi regner med, at folk i dag har pengene stående til 6 pct. i en obligation og bare flytter dem over i en boligopsparing, så får vi et kæmpemæssigt skattetab, fordi man ikke længere skal betale skat af renterne, og dermed får vi jo ikke en begrænsning af forbruget, men derimod en øgning af forbruget svarende til skattebesparelsen.

Jens Hald Madsen (V):

For det første står der jo i lovforslaget, at det skal undgås, at der kan opstå spekulation i at overflytte pengene fra den ene konto til den anden, og for det andet er det jo sådan, at hvis pengene er målrettede til noget, der er så livsnødvendigt som boliger, mener jeg rent faktisk, at det er et meget godt grundlag for at give unge mennesker en mulighed for at spare op til deres fremtidige bolig og dermed undgå, at de skal belaste staten senere hen.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Jamen det virker ikke, som om hr. Jens Hald Madsen har læst lovforslaget og bemærkningerne, for af bemærkningerne fremgår det, at 85 pct. af de penge, der kommer ind på denne skattelettede boligopsparingskonto, stammer fra eksisterende opsparing, og at man regner med, at kun 15 pct. er ny opsparing.

Så i praksis er det altså i virkeligheden stort set ikke nogen ny opsparing, men bare sådan, at man nu siger til dem, der i forvejen har penge, som de kan flytte fra én konto til en anden: Vi giver jer en skattefordel.

John Vinther (KF):

Jeg kan ikke dy mig for at sige til hr. Frank Aaen – og det ved hr. Frank Aaen udmærket godt – at det jo ikke er ganske utænkeligt, at der flyttes rundt på opsparingskonti på denne måde. Men hr. Frank Aaen kan jo ikke komme uden om, at vi med dette forslag i hvert fald sikrer, at man så flytter fra åbne opsparingskonti, hvor man kan forbruge pengene, til bundne opsparingskonti, hvor man ikke kan forbruge pengene, og det er jo det, der har været sigtet med hele lovforslaget.

Lovforslaget er jo, som det står i bemærkningerne, og som også både den socialdemokratiske og Venstres ordfører har været inde på, en udmøntning af det forlig, der er indgået mellem på den ene side Det Konservative Folkeparti og Venstre og på den anden side regeringen.

Det Konservative Folkeparti er tilfreds med aftalen, og vi er særdeles tilfredse med, at det også lykkedes at få indført en opsparingsordning, hvor folk på helt frivillig vis motiveret ved en skattefritagelse kan spare op til egen bolig. Det synes vi er positivt, og vi kan anbefale lovforslaget.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Jeg vil bare spørge den konservative ordfører, om det kan bekræftes, som det fremgår af bemærkningerne, at der sker en – ifølge lovforslaget – meget, meget beskeden meropsparing, nemlig en meropsparing på 15 pct. ud over den, der er i forvejen.

Og er det ikke meget dyrt, at staten skal tabe skatteindtægter, som her er anslået til 50 mio. kr. – jeg tror nu nærmere, det bliver 100 mio. kr. – for at få en så beskeden forøgelse af opsparingen?

Aage Frandsen (SF):

SF kan ikke støtte lovforslaget. Og sådan som jeg hørte den socialdemokratiske ordfører, så støtter Socialdemokratiet forslaget, men det er nok ikke med hjertet; det er vist bare, fordi det er en del af et forlig.

Og det er jo ikke overraskende, at det er sådan, for det var jo en ordning, som den socialdemokratiske ledede regering fik afskaffet, som vi har haft én gang, og som alle jo på det tidspunkt – medmindre man af ideologiske årsager absolut var tilhænger af den slags ordninger – erkendte ikke betød ret meget for opsparingen. Det ligger jo også i lovforslaget her, at man skønner, at opsparingen stort set ikke bliver ændret ved det – det er meget lidt – men de mennesker, som har nogle penge i forvejen, kan flytte dem fra én konto til en anden, og det kommer det offentlige så til at betale for.

Vi afviser lovforslaget, for det første ud fra at det er de velstillede, man giver en mulighed for at få en skattefri renteindtægt, for det andet fordi der er grænser for, hvor meget det betyder opsparende mæssigt, for det tredje fordi staten mister penge ved det – og jeg mener ikke, det er nu, vi skal sørge for, at statens budget bliver forringet – og for det fjerde kan vi ikke se nogen grund til, at der skal gives ideologiske indrømmelser til partierne Venstre og Det Konservative Folkeparti.

Derfor siger vi nej til lovforslaget.

Dorit Myltoft (RV):

Som flere ordførere allerede har nævnt, er lovforslaget en udmøntning af en del af aftalen mellem regeringen og Venstre og Det Konservative Folkeparti om justering af den økonomiske politik. Meningen med forslaget er at begrænse det private forbrug gennem en øget opsparing.

Det Radikale Venstre støtter dette lovforslag.

Annette Just (FP):

Lad mig sige det sådan: Ja, det her er et lille bitte nøk i den rigtige retning. Hvad der ville være allerbedst var, at man tog skridtet fuldt ud og sagde, at det ville være en god idé for nationen Danmark, hvis hver eneste familie havde mulighed for at spare op til den bolig, den gerne vil have, eller den forandring af boligen, den gerne vil have, uden at staten ligesom skal retlede, hvordan og hvornår man skal lægge op, og hvor man skal tage lån, og jeg ved ikke hvad. Det er en god idé, at folk selv lægger op

og får den præmiering, at de ikke skal betale skat af renterne, men at opsparingen så er båndlagt til deres egen bolig, således at vi ikke risikerer, at der er så mange, der bliver nødt til at gå ind i socialt boligbyggeri.

Så Fremskridtspartiet siger ja; det er et alt for lille nøk, men dog i den rigtige retning.

Frank Aaen (EL):

Det her er simpelt hen et af de mest latterlige lovforslag, jeg endnu har set i Folketinget. Man laver en lov, der har til formål at øge privat opsparing fra i dag 1 mia. kr. til 1,2 mia. kr., altså får borgerne til sætte ekstra 200 mio. kr. ind på en konto.

Hvis vi forudsætter, at folk i dag har pengene stående i obligationer til 6 pct. p.a., så kan vi notere os, at for at få borgerne til at sætte 200 mio. kr. ekstra til side i tre år så mister staten, eller rettere sagt stat og kommuner, 100 mio. kr. i skatteprovenu. 100 mio. offentlige kroner for at lokke borgerne i Danmark til at putte ekstra 200 mio. kr. ind på en konto i tre år. Jeg mener, det er vanvid!

Jeg har forstået, det hedder vinduespynt. Det er noget af det dyreste og dumme vinduespynt, jeg nogensinde har set.

Sonja Albrink (CD):

Når man skal animere befolkningen til at udvise en bestemt adfærd, så findes der i befolkningen to udtryk for, hvad der er mulighed for at bruge, og det er pisen og guleroden.

Med det forslag, vi behandler her, som er blevet til ved en forhandling mellem regeringen og Venstre og De Konservative, forsøger man at øge opsparingen ved en skattebegunstiget opsparing.

Men med et maksimalt indskud på 12.000 kr., en årlig forrentning på 3 pct. og en marginalbeskatning på 50 pct., så kan gevinsten det første år ikke blive mere end 180, måske højst 160 kr. Det er ikke nogen økonomisk gulerod. Jeg vil nærmere betegne det som en lille karotte, især når man tager i betragtning, at pengene skal bindes i tre år og anvendes til bestemte formål. Det kan være lidt svært at se, hvordan man med et meget beskedent provenutab kan forvente at opsuge beløb af betydning. Det er noget af det, som vi i CD gerne vil have lov at kigge på under udvalgsbehandlingen.

Et forslag til en rigtig gulerod, som jeg gerne vil lufte, er jo at tillade, at opsparingen også kunne anvendes til at vedligeholde sin bolig.

For CD er det vigtigt, at der ikke i forbindelse med præmieringen vil være mulighed for skattetænkning, og vi skal også sikre os, at ordningen virkelig medfører en reel ekstra opsparing. Derfor er det også vigtigt for CD, at vi sikrer os, at der er tale om en ordning, hvor alle kan være med. Der ligger også en mulighed for en form for opdragelse, kan man sige, eller i hvert fald en tilvænnning til, at man skal spare op, i det her forslag.

Med disse argumenter kan jeg sige en positiv støtte til forslaget.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

For et par uger siden havde vi muligheden for at få et folketingsvalg. Det var meget, meget tæt på. Når man i aviserne læser de efterfølgende analyser af nattens begivenheder, som nogle var vidner til, mens andre så til fra sidelinjen, så kan vi se, at folketingsvalget var meget tæt på.

Men vi havde specielt to partier herinde i Folketinget, som gjorde, hvad de kunne for at undgå et folketingsvalg – ja, der var selvfølgelig økonomiministerens parti, men ud over det – og det var Venstre og De Konservative. De to partier gjorde alt, hvad de kunne for at undgå et folketingsvalg, og de var efter min bedste vurdering villige til at gøre præcis, hvad der skulle til for at undgå et folketingsvalg og indgå et forlig, nærmest uanset hvordan det så ud.

Man har så fået nogle enkelte lunser som undskyldning for, at man er gået med i et forlig om noget andet, som vi kommer tilbage til senere på dagen, nemlig en tvangsopsparing, sådan at man havde noget at gå ud med som en undskyldning til vælgerne for, at man var gået med alligevel og havde vendt på en tallerken.

Det er jo sandheden, for når vi ser på de her lunser, der er givet, så burde de ikke have været nok til at undgå det folketingsvalg, som kunne have bragt en ny regering til roret i det her land hurtigt, så vi kunne have genoprettet økonomien ud fra det, der selvfølgelig er nødvendigt, nemlig offentlige besparelser frem for tvangsopsparing i den private sektor.

Dansk Folkeparti har hverken lod eller del i det forlig, der er indgået – gudske lov for det! – og det gør jo, at vi her i salen i dag har mulighed for lige netop at sige ja til det, vi godt kan lide, og sige nej til det, vi ikke kan lide. Og det vil vi også gøre.

Og derfor kan jeg meddele, at vi naturligvis vil stemme for det her forslag. Men når det er sagt, vil jeg samtidig sige, at det her forslag er for at sige det mildt ret ligegyldigt. Altså at man kan sætte nogle penge ind på en konto i tre år fra 1998 og så undgå, at renterne bliver indkomstbeskattet, det er ikke noget, der batter noget. Det, der ville have battet noget, det var, hvis V og K virkelig havde sat regeringen stolen for døren og så havde sikret nogle offentlige besparelser i det forlig, man indgik i de stille natte timer. Det har man ikke gjort. Man kommer med nogle andre ting.

Så vi stemmer for det her lovforslag. Jeg vil senere under de andre forslag redegøre for vores mere detaljerede holdning til de forslag; men jeg har allerede nu udtalt vores principielle holdning til selve det forlig, der er indgået, hvoraf det her jo så er en lille luns.

Boligministeren (Ole Løvig Simonsen):

Ja, jeg har i og for sig ikke så meget at tilføje til de bemærkninger, der er kommet fra de forskellige ordførere.

Jeg kan konstatere, at der er et bredt flertal for forslaget, selv om det kun er et brette nøk eller et beskedent lovforslag. Men som alle ved, er det en del af den aftale, der er indgået mellem regeringen og Venstre og De Konservative, og derfor skal jeg anmode om, at det får en hurtig gang igennem Boligudvalget, så vi kan færdiggøre det i morgen.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Anden næstformand (Henning Grove):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Boligudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

**12) Første behandling af lovforslag nr. L 31:
Forslag til lov om ændring af lov om Arbejds-
markedets Tillægspension med flere love.**

(Midlertidig pensionsopsparring).

Af arbejdsministeren (Jytte Andersen).

(Fremsat 21/10 97).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Poul Erik Dyrland (S):

Ingen kan vel være i tvivl om, at vi i den socialdemokratiske gruppe bakker fuldt, helt og fast op om regeringens økonomiske politik, også når det drejer sig om at indføre foranstaltninger, der dæmper forbruget.

Lovforslaget, som vi her behandler, er en forbrugsdæmpende foranstaltning, som – når nu det skal være – er ganske fornuftig og tilpas i omfang. Der er megen fornuft i at bede danskerne om i et år at spare ekstra op til pensionsalderen, og det bliver ikke ringere af, at den opsparring, der skal foretages i 1998, forrentes som den øvrige ATP-opsparring, som de fleste har, det vil sige med den suverænt bedste forrentning af pensionsmidler i dette land.

I Socialdemokratiet har vi også mærket os den megen ros og opbakning, som forslaget om ekstra pensionsopsparring har fået fra stort set alle interessegrupper i dette land. Derfor er vi stadig lidt forundrede over den vanskelige start, forslaget fik på sin vej igennem Folketinget. Selv SiD roser regeringens initiativ og handlekraft, og det er glædelige toner fra den kant.

Jeg vil også referere til, at jeg mandag aften på et stort LO-møde i Holbæk havde fornøjelsen af at redegøre nærmere for den række af forslag, som regeringen har fremsat på arbejdsmarkedsområdet, herunder det forslag, vi nu behandler. Reaktionen på min redegørelse var enkle, meget spredte kommentarer og spørgsmål, men hvad der er værd at hæfte sig ved er, at der var ingen kommentarer eller spørgsmål til den ekstra pensionsopsparring, selv om det oprindelige forslag fra regeringen efter Socialdemokratiets opfattelse er blevet dårligere, efter at forslaget har været forhandlet med Folketingets partier og der er indgået forlig med V og K. Det er min opfattelse, at reaktionen fra den for-

samling er et klart udtryk for, at der er en bred opbakning fra befolkningens side til dette her forslag, også til, at alle skal yde et bidrag.

Og netop det, at stort set alle i den erhvervsaktive alder skal bidrage, er jo kernen i forslaget. I den socialdemokratiske gruppe vil vi ikke forfalde til den forslidte travet om, at bare de rige betaler, så er alt godt. Når der er tale om forbrugsdæmpende foranstaltninger, må vi alle sammen bidrage.

I den forbindelse er det værd at bemærke, at der i forslaget er indbygget en bundgrænse på 34.500 kr. Det betyder, at mange unge og en del deltidsansatte fritages for opsparringen, og det synes vi i grunden er ganske fornuftigt.

Regeringen har lagt stor vægt på, at den ekstra pensionsopsparring skulle være så enkel som muligt. Derfor valgte vi ATP-modellen, som er nem, og som er ubureaukratisk. Under åbningsdebatten så det nu ikke meget ud til, at ATP-modellen kunne nyde fremme, men vi kan i Socialdemokratiet i dag konstatere, at det lykkedes V og K i løbet af nogle ganske få timer at dreje sig selv 180 grader.

Nu får vi en næsten ubureaukratisk løsning. Der er skønhedsfejl eller en skønhedsplet, om man vil. Her tænker jeg på den løsning, man har aftalt omkring frikortene. Aftalen står vi selvfølgelig ved, men mange arbejdsgivere skal i 1998 arbejde med to sats på arbejdsmarkedsbidraget, henholdsvis 8 og 9 pct. Mange arbejdsgivere vil komme i den situation, at når frikortene er opbrugt, ja, så skal arbejdsgiverne ændre i deres lønsystemer, fordi arbejdsmarkedsbidraget skal ændres fra 8 til 9 pct. En sådan model er imod enhver form for rationel tænkning. Det vil skabe et enormt bureaukрати. Det er efter vores opfattelse en gang administrativt bøvl, som ingen kan være bekendt.

Jeg vil derfor opfordre V og K, der står bag denne model og står krampagtigt fast på den, om at tænke sig om endnu en gang. Jeg er sikker på, at skatteminister Carsten Koch er parat til at lave dette her om. Skulle det ikke være tilfældet, at man er parat til det og er parat til at finde en anden løsning, vil vi i Socialdemokratiet ikke have skyld for det administrative bøvl. Det bureaukрати og bøvl, der lægges op til, skal alene tilskrives forligspartierne V og K.

Vi har forstået, at regeringen af skattetekniske årsager ønsker det her forslag hurtigt igennem Folketinget, og det er vi i den socialdemokratiske gruppe parat til at medvirke til.